

Ο Σταυρός του Κυρίου μας πηγή ζωής και σωτηρίας († Αρχ. Χριστόδουλος Φάσσος)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 28 Μαρτίου, 2008

Γ' Κυριακή των Νηστειών (Σταυροπροσκυνήσεως)

(Σκίτσο βιβλίου: Νεκτάριος Σταματέλος)

Σήμερα, αγαπητοί αδελφοί, καθώς έχουμε μπροστά μας το Σταυρό του Κυρίου μας, επάνω στον οποίον έχυσε το αίμα Του και παρεδόθη «εις θάνατον Σταύρου» ο Κύριός μας, ήθελα να πω λίγες σκέψεις στην αγάπη σας γι' αυτό το θέμα, δηλαδή για το σταυρικό θάνατο του Κυρίου.

Όλα τα ανθρώπινα έργα τα δημιουργούν κάποιοι άνθρωποι, είναι οι εμπνευσταί τους, και εφ' όσον αυτοί ζουν, το έργο που δημιούργησαν προάγεται και αυξάνεται. Όταν αυτοί θα παύσουν να ζουν, όταν φεύγουν απ' αυτόν τον κόσμο και πεθαίνουν, συνήθως το έργο το οποίον έφτιαξαν παρακμάζει, χάνει τη λαμπρότητά του σιγά-σιγά, εξασθενίζει και φθίνει.

Με το Χριστιανισμό όμως και με την πίστη στην αλήθεια του Χριστού μας συμβαίνει κάτι το αντίστροφο, το οποίον ανθρωπίνως είναι παράδοξο. Ο Χριστιανισμός, η πίστη του Χριστού μας, είναι ένας καινούργιος τρόπος ζωής, τον οποίον μας τον δίδαξε Αυτός ο Υιός του Θεού. Αυτή η πίστη η χριστιανική, αυτός ο τρόπος της ζωής που μας δίδαξε ο Κύριός μας στηρίζεται και αυξάνει με το Σταυρικό θάνατο του

Κυρίου μας. Η Εκκλησία αυξάνει στηριζομένη πάνω σ' αυτό το θάνατο.

Εμείς, οι πιστοί άνθρωποι, δεχόμεθα τη λύτρωση, δεχόμεθα τη σωτηρία, δεχόμεθα τη βεβαιότητα ότι, όταν φύγουμε απ' αυτόν τον κόσμο, μπαίνουμε σ' έναν καινούργιο κόσμο. Η Εκκλησία ιδρύεται και μας παρέχει τα Μυστήρια. Όλα αυτά, όλο αυτό το πλαίσιο το χριστιανικό στηρίζεται επάνω ακριβώς στο σταυρικό θάνατο του Κυρίου μας. Δεν στηρίζεται στο ότι ήρθε ο Χριστός στον κόσμο ως Θεάνθρωπος ούτε στηρίζεται στη διδασκαλία Του ή στα θαύματά Του, αλλά στηρίζεται προπάντων στο σταυρικό θάνατο του Χριστού. Αυτή είναι η βάση της πίστεώς μας. Αυτό δεν είναι αυθαίρετο, το διδάσκει ο ίδιος ο Κύριός μας και το διδάσκει και το δέχεται η Εκκλησία μας. Είδατε τι ψάλαμε σήμερα;

«Ο Σταυρός Σου, Κύριε, ζωή και Ανάστασις υπάρχει τω λαώ σου».

Όταν λέμε *«Ο Σταυρός σου»*, δεν εννοούμε μόνον το σύμβολο του Σταυρού, το αντικείμενο, αλλά κατά συνεκδοχή εννοούμε το σταυρικό θάνατο του Χριστού μας. Ο σταυρικός Σου, λοιπόν, θάνατος, Κύριέ μου, *«ζωή και Ανάστασις υπάρχει τω λαώ σου».*

«Σταυρός ο φύλαξ πάσης της Οικουμένης».

Όχι ο Σταυρός μόνον ως σύμβολο, αλλά ο σταυρικός θάνατος του Κυρίου μας επάνω στο ξύλο του Σταύρου είναι *«ο φύλακας πάσης της Οικουμένης»*. Και ο σταυρικός θάνατος του Χριστού μας είναι αυτό το οποίο λέμε:

«Ιδού, γαρ, ήλθεν δια του Σταυρού χαρά εν όλω τω κόσμω».

Τα τροπάρια αυτά δεν είναι φιλολογία, δεν είναι ποιήματα που τα έγραψαν απλώς οι υμνογράφοι της Εκκλησίας μας. Είναι μία πραγματικότητα. Θα μπορούσαμε δηλαδή να συνοψίσουμε όλο το μήνυμα του Ευαγγελίου, αδελφοί μου, στη φράση εκείνη την οποία είπε ο Ιωάννης ο Πρόδρομος, όταν είδε τον Κύριό μας να έρχεται στον Ιορδάνη:

«Ιδε ο Αμνός του Θεού, ο αίρων την αμαρτίαν του κόσμου».

Αυτό έχει πολύ μεγάλο βάθος. Δεν είναι της ώρας να το αναπτύξουμε, αλλά σας λέω ότι αυτό σημαίνει το σταυρικό θάνατο του Κυρίου μας. Το μήνυμα, λοιπόν, του Ευαγγελίου θα μπορούσαμε να το συγκεφαλαιώσουμε μέσα σ' αυτές τις λέξεις.

Με βάση αυτά τώρα θα μπορούσαμε να εξηγήσουμε ορισμένα παράδοξα πράγματα. Οι Ευαγγελιστάι έχουν γράψει τη ζωή του Κυρίου. Ο Κύριός μας έζησε τριάντα τρία χρόνια πάνω σ' αυτή τη γη. Κοιτάξτε τώρα ένα παράδοξο πράγμα. Το ένα τέταρτο της ευαγγελικής διδασκαλίας, του ευαγγελικού περιεχομένου, αναφέρεται στις τρεις τελευταίες μέρες της ζωής του Χριστού μας επί της γης, δηλαδή στο θάνατό Του το σταυρικό και στην Ανάστασή Του. Εάν φυλλομετρήσετε τα Ευαγγέλια, θα δείτε ότι από τις σαράντα σελίδες π.χ. οι δέκα σελίδες περιέχουν και περιγράφουν τα γεγονότα των τριών τελευταίων ημερών της ζωής Του, δηλαδή το σταυρικό Του θάνατο και την Ανάσταση. Οι υπόλοιπες τριάντα σελίδες αναφέρονται στα τριάντα τρία χρόνια, τα οποία έζησε επί της γης. Αυτό είναι μία φοβερή δυσαναλογία. Αλλά τί σημαίνει αυτό; Σημαίνει ότι οι συγγραφείς, οι Ιεροί Ευαγγελιστάι, κατάλαβαν ότι αυτό είναι εκείνο, επάνω στο οποίο θα στηριχθεί η αλήθεια η ευαγγελική. Γι' αυτό διαθέτουν το ένα τέταρτο της ευαγγελικής διδασκαλίας για να μας περιγράψουν το

σταυρικό θάνατο και την Ανάσταση του Κυρίου.

Αλλά οι Ευαγγελιστάι αυτό το διδάχτηκαν από τον Κύριο. Διότι συμβαίνει το εξής πάλι. Αμα κοιτάξετε τη διδασκαλία του Κυρίου μας από την ώρα που εμφανίστηκε και άρχισε να διδάσκει, θα δείτε ότι από την πρώτη στιγμή ο Κύριος, ενώ λέει πολλά άλλα πράγματα, υπογραμμίζει εντόνως και ιδιαιτέρως το γεγονός του σταυρικού Του θανάτου. Όταν κουβέντιασε το βράδυ με το Νικόδημο - αυτή είναι μία κεφαλαιώδης συνομιλία - του υπογραμμίζει αυτό το πράγμα και του λέει:

«... και καθώς Μωϋσής ύψωσε τον όφιν εν τη ερήμω, ούτως υψωθήναι δει τον υιόν του ανθρώπου».

Θα υψωθεί ο υιός του ανθρώπου, θα ανεβεί δηλαδή επάνω στο Σταυρό. Κατόπιν, τον πρώτο χρόνο της διδασκαλίας, πήγε στο ιερό και εκεί βρήκε τα ζώα, πήρε το μαστίγιο και τα έβγαλε όλα έξω. Απόρησαν όλοι οι Ιουδαίοι και του λένε: Με ποιά εξουσία τα κάνεις αυτά; Ποιό σημείο θα μας δώσεις ότι συ είσαι ο εξουσιαστής, ότι είσαι ο Μεσσίας; Και λέει: Θέλετε σημείο; Θα σας δώσω.

«Λύσατε τον ναόν τούτον, και εν τρισίν ημέραις εγερώ αυτόν».

Λύσατε τον ναόν τούτον, το σώμα μου, παραδώστε εις θάνατον αυτό, δηλαδή την ανθρώπινη ύπαρξή μου, την ανθρώπινη φύση μου, και αυτό θα είναι το σημείο, ο σταυρικός μου θάνατος. Δηλαδή θα είναι το σημείο της παρουσίας μου ως Μεσσιού επάνω στη γη.

Σε άλλα πάλι σημεία, όπως όταν έκανε το θαύμα με τους άρτους και μιλούσε στην Καπερναούμ, λέει:

«Ο άρτος ον εγώ δώσω, η σαρξ μου εστί, ην εγώ δώσω υπέρ της του κόσμου ζωής». Αυτό σημαίνει το σταυρικό Του θάνατο και την προσφορά του σώματός Του και του αίματός Του για να ζει ο κόσμος.

«Εγώ ειμι ο ποιμήν ο καλός. Ο ποιμήν ο καλός την ψυχήν αυτού τίθησιν υπέρ των προβάτων».

Θα θυσιάσω εγώ τη ζωή μου υπέρ των προβάτων. Εάν, λοιπόν, στεκόμαστε και αν είμαστε Εκκλησία, εάν υπάρχει Χριστιανισμός, υπάρχει, διότι «ο ποιμήν ο καλός τίθησιν», θυσιάζει την ψυχή Του για τα πρόβατά του και δίδει τη σάρκα του για να τρέφονται.

«Καγώ εάν υψωθώ εκ της γης», όταν ανεβώ πάνω στο Σταυρό, όταν θα επέλθει ο σταυρικός μου θάνατος, *«πάντας ελκύσω προς εμαυτόν».*

Όταν γίνει ο σταυρικός μου θάνατος, τότε θα τους ελκύσω όλους και θα τους φέρω κοντά μου.

Όλα αυτά, αδελφοί μου, καθώς επίσης και τα τελευταία λόγια που έλεγε τις τελευταίες μέρες στους μαθητάς Του, θα τα ακούσουμε την Κυριακή των Βαΐων το βράδυ. Αυτά υπογραμμίζουν εντόνως το γεγονός του σταυρικού Του θανάτου:

«Ιδού αναβαίνομεν εις Ιεροσόλυμα και παραδοθήσεται ο υιός του άνθρωπου», και *«ουκ ήλθε διακονηθήναι, αλλά διακονήσαι»*, και *«λάβετε φάγετε· τούτο μου εστί το σώμα, το υπέρ υμών κλώμενον».*

Όλα αυτά φανερώνουν το σταυρικό θάνατο του Χριστού μας.

Βλέπετε, λοιπόν, πως ο ίδιος ο Κύριος εντόνως υπογράμμισε αυτό το γεγονός του

σταυρικού του θανάτου, ωσάν βάση και ωσάν θεμέλιο επάνω στο οποίο θα στηριχθεί η χριστιανική πίστη, η χριστιανική Εκκλησία, η χριστιανική ζωή ενός εκάστου από τους χριστιανούς.

Αυτό το κατάλαβαν οι Απόστολοι, γι' αυτό βλέπετε μετά την Πεντηκοστή, όταν ο Πέτρος μιλεί επανειλημμένα μπροστά στους Εβραίους, εκείνο το οποίον υπογραμμίζει (διαβάστε τις Πράξεις των Αποστόλων να δείτε τις ομιλίες αυτές του Πέτρου) είναι ότι εσείς, λέει στους Εβραίους, αυτόν το Χριστό τον σταυρώσατε και τον θανατώσατε· και από κει και πέρα, συνεχίζει, ότι ήρθε το Άγιον Πνεύμα και ιδρύθηκε η Εκκλησία. Ο δε απόστολος Παύλος είναι ακόμα πιο σαφής: *«Εμοί δε μη γένοιτο καυχάσθαι ει μη εν τω σταυρώ του Χριστού»*.

Για μένα δεν υπάρχει κανένα άλλο καύχημα, καμμία άλλη χαρά, τίποτε άλλο πιο πολύτιμο πράγμα παρά ο Σταυρός του Χριστού. Οχι μόνο σαν σύμβολο αλλά σαν θυσία σταυρική του Χριστού μας.

«Ημείς δε», λέει ο Παύλος, *«κηρύσσομεν Χριστόν εσταυρωμένον»*.

Οχι Ιησούν διδάσκαλο, Ιησούν θαυματουργό. Οχι. Ιησούν εσταυρωμένον. Δηλαδή τη σταυρική θυσία του Κυρίου.

«Ο λόγος γαρ του Σταυρού... δύναμις Θεού εστί».

Η διδασκαλία για το σταυρικό θάνατο του Κυρίου μας είναι η ζωή, η δύναμη και η σωτηρία μας.

Ακόμα και τούτο του Αποστόλου Παύλου:

«Οσάκις γαρ αν εσθήητε τον άρτον τούτον και το ποτήριον τούτο πίνητε», οσάκις γίνεται η Θεία Ευχαριστία, οσάκις κοινωνείτε, *«τον θάνατον του Κυρίου καταγγέλλετε»*.

Αυτό σκεφτείτε το. Θα το επαναλάβω. Όταν κοινωνούμε, όταν τελούμε τη θεία Λειτουργία, τί κάνουμε; Καταγγέλλουμε, φανερώνουμε, βασιζόμαστε πού; Στο θάνατο του Κυρίου, στο σταυρικό θάνατο του Κυρίου.

Ετσι, λοιπόν, αδελφοί μου, ο Σταυρός έγινε σύμβολο από τους πρώτους αποστολικούς χρόνους. Μάλιστα οι ειδωλολάτραι το είχαν καταλάβει αυτό. Δηλαδή είχαν καταλάβει ότι για τους Χριστιανούς εκείνο που έχει σημασία είναι ο σταυρικός θάνατος του Ιησού. Κοιτάξτε, έχουμε μια αρνητική μαρτυρία. Στις κατακόμβες στη Ρώμη έμπαιναν μέσα οι ειδωλολάτραι, οι διώκται, για να πιάσουν τους Χριστιανούς. Σε μια κατακόμβη έχουν επάνω στον τοίχο ζωγραφίσει το εξής: Έχουν φτιάξει ένα Σταυρό κι επάνω στο Σταυρό έχουν ένα κεφάλι όνου. Είναι, δηλαδή, ο Εσταυρωμένος που παρουσιάζεται με ένα κεφάλι όνου. Από κάτω είναι ένα παιδάκι με γραμμές χαραγμένο και γράφει με ελληνικά γράμματα *«Αλεξάμενος σέβεται Θεόν»*. Αυτό είναι ειρωνικό. Κοροϊδεύουν οι ειδωλολάτραι. Τί κοροϊδεύουν; Κοροϊδεύουν το σταυρικό θάνατο του Κυρίου μας. Γιατί το κάνουν αυτό; Γιατί έχουν καταλάβει ότι η βάση της πίστεως των Χριστιανών, τους οποίους διώκουν, είναι ο Σταυρός, ο σταυρικός θάνατος του Κυρίου και Σωτήρος μας.

Λοιπόν, αδελφοί μου, σήμερα που έχουμε το Σταυρό του Κυρίου μπροστά μας, θα ήθελα να κλείσουμε με μια φράση του αποστόλου Παύλου, την οποία θέλω ιδιαιτέρως να προσέξετε. Λέει λοιπόν:

«Παρέδωκα γαρ υμίν εν πρώτοις ο και παρέλαβον, ότι Χριστός απέθανεν υπέρ των αμαρτιών ημών».

Εγώ, λέει ο Παύλος, δεν ήμουν μαθητής του Χριστού, δεν ήμουν μέσα στους δώδεκα. Εγώ ήμουν διώκτης. Εγώ, λοιπόν, παρέδωσα σ' εσάς, όταν ήρθα εδώ στην Κόρινθο, «εν πρώτοις», πρώτα απ' όλα, «ο και παρέλαβον», αυτό το οποίον παρέλαβα, που εγώ διδάχθηκα. Δεν ήμουν μεταξύ των μαθητών, από άλλους διδάχθηκα εγώ. Τί διδάχθηκα; Τί παρέλαβα; Εκείνο το οποίον «εν πρώτοις» σας «παρέδωκα». Ποιό είναι αυτό που «εν πρώτοις» σας «παρέδωκα»; «Οτι Χριστός απέθανεν υπέρ των αμαρτιών ημών». Αυτό είναι το πρώτο πράγμα. Αυτό κι εγώ σας είπα. Αυτό παρέλαβα πρώτα απ' όλα. «Οτι Χριστός απέθανεν». Οχι ότι εγεννήθη, ούτε ότι edίδαξε, ούτε ότι εθαυματούργησε. Οτι απέθανεν. Γιατί; «Υπέρ των αμαρτιών ημών». Εδώ, αδελφοί μου, πρέπει να σταθούμε.

Αν ζούσε τώρα ο απόστολος Παύλος, θά 'λεγε το ίδιο πράγμα. «Οτι Χριστός απέθανεν υπέρ των αμαρτιών ημών». Για τις δικές μας αμαρτίες. Για τις δικές μου και για τις δικές σου, ενός εκάστου. Δηλαδή τον Κύριό μας δεν τον παρέδωσε επάνω στο Σταυρό ο Πιλάτος, ούτε ο Ιούδας, ούτε ο Ηρώδης, ούτε οι Αρχιερείς και Γραμματείς. Τον Κύριό μας τον παραδώσαμε και τον παραδίνουμε και εμείς. Με τί πράγμα; Με τις δικές μου και με τις δικές σου αμαρτίες. Και εγώ και εσύ σταυρώνουμε το Χριστό μας και τον παραδίνουμε στο Σταυρό. Δεν το λέω εγώ αυτό, ο Παύλος το λέει: «Υπέρ των αμαρτιών ημών», τον παραδίδουμε στο Σταυρό εξ αιτίας των αμαρτιών μας.

Λοιπόν πώς στεκόμαστε μπροστά στο Θεό; Πέστε μου. Πώς στεκόμαστε; Πώς τον βλέπουμε το Σταυρό; Τον βλέπουμε έτσι σαν ένα αντικείμενο που συμβολίζει την πίστη μας; Τον βλέπουμε σαν ένα φυλαχτάρι; Καλό είναι νά 'χουμε κι ένα σταυρουδάκι επάνω μας. Μας φυλάει από κινδύνους. Έτσι τον βλέπουμε το Σταυρό; Ως σύμβολο της πίστεως μόνο; Ως σταυρουδάκι για να μας φυλάει, γι' αυτό βάζουμε κι ένα Σταυρό στο λαιμό; Το Σταυρό πρέπει να τον βλέπουμε με συμμετοχή. Είμαστε κι εμείς από αυτούς που σταυρώσαμε το Χριστό. Κι έχουμε κι εμείς συμμετοχή στο σταυρικό θάνατο του Κυρίου μας. Κι όταν κοιτάμε το Σταυρό, πρέπει εντόνως να μας διακατέχει η βεβαιότητα ότι Αυτός με το Σταυρό Του σώζει και εμένα και εσένα, τον καθένα από τις αμαρτίες μας.

Τελειώνω με το εξής συγκινητικό περιστατικό. Έχετε ακούσει για τον Αβραάμ Λίνκολν; Αυτός ήταν ο 16ος Πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών. Αυτός ελευθέρωσε τους δούλους. Στην Αμερική, ιδίως στις Νότιες Πολιτείες, είχαν δούλους, αραπάδες, τους οποίους θεωρούσαν ότι είναι ζώα. Αυτή ήταν η αντίληψη των ανθρώπων μέχρι το 1865. Ο Αβραάμ Λίνκολν αγωνίστηκε σ' όλη του τη ζωή να φέρει ισότητα, να κάνει τους Αμερικανούς να καταλάβουν ότι οι μαύροι είναι ό,τι είναι και οι άσπροι κι ότι δεν είναι δούλοι. Κατά τη διάρκεια του αγώνα του, όταν έγινε Πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής, κι ενώ γινόταν πόλεμος μεταξύ των Βορείων και των Νοτίων Πολιτειών, υπέγραψε το Διάταγμα της ελευθερίας των δούλων και το πλήρωσε με το αίμα του. Κατά τη διάρκεια της επισκέψεώς του σε ένα θέατρο πήγε ένας Νότιος και τον σκότωσε, διότι οι Νότιοι, προπάντων, ήθελαν τους δούλους.

Υπέγραψε με το αίμα του, έχυσε το αίμα του δηλαδή, για να δώσει στους μαύρους ισότητα και ελευθερία.

Τότε, λοιπόν, έγινε το εξής: Στην Ουάσινγκτον, όταν γινόταν η κηδεία του και είχε βγει ο κόσμος στους δρόμους και πέραγε η νεκρική πομπή, μια αραπίνα, μια νέγρα, είχε ένα παιδάκι. Το πήρε και το σήκωσε ψηλά-ψηλά και τό 'βαλε επάνω στον ώμο της να πατήσει. Του λέει: Κοίταξε, γιε μου, όση ώρα μπορείς. Κοίταξέ τον αυτόν που είναι νεκρός. Αυτός είναι ο άνθρωπος που τον σκότωσαν για σένα, για να σου δώσει εσένα ελευθερία.

Αδελφοί μου, να κοιτάμε το Σταυρό και να βλέπουμε το Θεάνθρωπο επάνω στο Σταυρό και να ξέρουμε και να νοιώθουμε και να πιστεύουμε ότι Αυτός απέθανε για μένα και για σένα. Για να μην είμαι εγώ κι εσύ βυθισμένος μέσα στην αμαρτία. Για να μπορώ εγώ και να μπορείς κι εσύ, κι ο κάθε ένας αμαρτωλός από μας, να πάμε τώρα να κοινωνήσουμε και να πάρουμε το Σώμα και το Αίμα του Χριστού μας, που είναι η βάση της σωτηρίας μας και της λυτρώσεώς μας.

Μην το ξεχνάμε, λοιπόν, αυτό. Αυτός πέθανε για μας. Αμήν.

(Από το βιβλίο του † Αρχ. Χριστοδούλου Φάσσου, «[Η Συγκατάβαση του Θεού και η Ευθύνη του Ανθρώπου](#)», Εκδόσεις «ΤΑΩΣ» 2008)